

001

KAPITOLA PRVNÍ

PROBUZENÍ

Srážka *hvězdoletu* s meteory, dost možná pozůstatky nějaké obří komety, se blížila. Drobné úlomky už dokonce zabubnovaly do pláště všech tří lodí. Náhoda tomu chtěla, aby jich několik proletělo rozervanou přídí, dále otvorem v jedné z přepážek a zamířily do prostoru hibernačního sálu.

Hibernačním sálem byla a vlastně stále ještě je obrovská místnost, lépe řečeno kabina, která má na rozdíl od *PROMÉTHEA* hibernační kóje rozmístěny v řadách nad sebou, po obou stranách sálu. V jeho čele se nachází displej rozdělený na sto segmentů, přičemž každý z nich vypovídá o stavu té či oné kóje. Pod displejem je umístěn náhradní ovládací panel sloužící k nouzovému ovládnutí hibernace. Za normálních okolností by byl ovládací panel jen nouzovým řešením, neboť hibernaci měl řídit robot *OSKAR*.

Václav Šorel

Ještě jedno důležité zařízení se ale v hibernačním sálu nacházelo. Levá a pravá manipulační kabina, kterou byli astronauti nejprve ukládáni do svých kójí a po skončení hibernačního spánku přepravováni do regeneračních místností. O místnostech mluvíme v množném čísle proto, že kabina přepravovala zvlášť muže, zvlášť ženy, přičemž především ženy požadovaly soukromí. I když astronauti nebyli žádní puritáni, konstruktéři usoudili, že mají pravdu. Ostatně, dovedete si představit ženu po dlouhodobém spánku s očima ještě slepenýma a přivedenou k životu posilujícím roztokem, jak se bez šatů motá mezi spoustou nahých chlapů? V regeneračních kabinách se totiž astronauti museli vysvléknout z lehkých skafandrů, které měli na sobě během hibernace, a pak se s chutí svěřili do péče *robotů – pečovateli*.

To vše nyní bylo minulostí. Při výbuchu přídě vzaly regenerační místnosti za své, navíc s největší pravděpodobností nezbyl nikdo, o koho by roboti mohli pečovat.

Jeden z úlomků se odrazil od průhledného *keramoplastového* krytu boční kóje nacházející se někde uprostřed sálu, zamířil do čela místnosti a zabořil se do dotykové klávesnice náhradního mechanického ovládání hibernace. V místě dopadu vznikl otvor připomínající malý kráter a střepy se rozlétly do všech stran. V otvoru to začalo jiskřit. Současně s tím se na čelním displeji rozzářila velká číslice *DVA*, a protože pod číslem zeleně poblikávala i kontrolka života, bylo zřejmé, že astronaut ležící v kóji číslo *DVA* dosud žije. Na druhou stranu blikající kontrolka signalizovala, že jeho bytí visí doslova na vlásku.

NO DOBRĚ, UŽ
JSEM VZHŮRU

Václav Šorel

„Vstávej, Petře..., vstávej, Petře..., vstávej, Petře...,“ do omrzení opakoval jednoduchý automat, jenž měl za úkol přivést astronauta k životu. Současně s tím se jako had sunul k Petrově hlavě přívod posilujícího roztoku, zakončený přísavkou připomínající kyslíkovou masku pilota letícího ve velké výšce. Na rozdíl od normální kyslíkové masky ale ta Petrova v sobě skrývala vnitřní náhubek a ten neomylně zamířil k astronautovým ústům.

„Vezmi si posilující roztok..., vezmi si posilující roztok..., vezmi si posilující roztok...“ jako kolovrátek opakoval automat.

„Bože, ten krám se snad zasekl,“ honilo se Petrovi hlavou, zatímco se mu rozlévalo příjemné teplo do celého těla, jak posilující roztok plnil jeho útroby. Ještě na okamžik přivřel oči a oddával se slastnému pocitu vracejících se sil. Okem mrknul na kontrolní panel umístěný v horní části kóje a zavrtěl hlavou. To si ale automat vyložil jako povel k ukončení dávkování roztoku a proces přerušil. Přívodní hadice se poslušně stáhla a Petr cítil, jak mu začíná tvář ovívat nejprve vlhký a následně suchý voňavý vzduch.

„Už jsem fit,“ oznámil počítači a se zrakem upřeným na displej se dožadoval vysvětlení, proč mu nad hlavou svítí jen číslo jeho kóje. Obsluhující automat na Petrův dotaz nereagoval, naopak ho do omrzení vybízel, aby ještě zůstal v klidu ležet a dopil posilující roztok.

„Bože, co se tu děje,“ říkal si v duchu Petr a posadil se. „Už abych byl venku! Počítači! Uvolni stěnu kóje!“

„Negativní,“ dostalo se mu odpovědi strojovým hlasem.

Galaxia

„Hibernační sál je bez atmosféry i bez umělé gravitace. Opakuji...“

„Co to je za nesmysl! To přece nemůže být pravda,“ honilo se Petrovi hlavou. Úder jednoho z úlomků do stěny kóje ho ale rázem přivedl do reality. Náraz sice nebyl silný, ale také ne poslední. Letmým pohledem na podlahu hibernačního sálu uviděl, jak se zde úlomky hromadí, a dokonce už začínají vytvářet menší kapky.

„Počítači, vzbud' celou posádku! Rychle!“ vydal Petr příkaz. Odpovědí mu však bylo jen praskání v reproduktoru.

„Ještě štěstí, že máme v kóji přilbu a nouzovou zásobu kyslíku,“ blesklo Petrovi hlavou.

Věděl, že hibernační kóje jsou vybaveny takzvaným balíčkem záchrany, obsahujícím mimo jiné nouzovou zásobu kyslíku, která měla po nasazení průhledné přilby astronautovi stačit k přesunu do nejbližší kyslíkové sprchy. Součástí balíčku byla i pasta s posilující želatinou, zbraň, univerzální náradí a zmíněná přilba. Jak se nyní ukazovalo, přilba byla z celého nouzového *setu* nejdůležitější.

ZÁCHRANA

Petr si nasadil přilbu, utěsnil ji a do skafandru vpustil kyslík. Plně akceschopný bude, až se mu podaří ke skafandru připojit SKJ (standardní kyslíkovou jednotku). Zatím musí nouzová zásoba kyslíku stačit. Kyslíkové jednotky SKJ se nacházejí ve všech místech s kyslíkovou sprchou a jsou rozmístěny v pravidelných vzdálenostech

Václav Šorel

po celé lodi. To proto, aby se k nim v případě nouze dostalo co nejvíce členů posádky.

„K jedné z nich se za chvíli určitě dostanu,“ mýnil Petr a pokračoval v úvahách.

„Odstřelím stěnu kóje a vzbudím ostatní!“

Natáhl se k rukojeti nouzového otevírání kóje a prudce zatáhl. Pravdou je, že takové zařízení by člověk ve *hvězdoletu* plném dotykových displejů rozhodně nečekal. Rukojeť připomínala stařícké ovládání záchranné brzdy z věku parních lokomotiv předkosmické éry. Ve své jednoduchosti však byla přímo geniální. Byla účinná a navíc ji nebylo možné přehlédnout.

Jakmile Petr zatáhl za rukojeť nouzového otevírání hibernační kóje, ozval se tlumený výbuch a bezprostředně po něm se událo několik věcí najednou. Průhledná stěna kóje zmizela v prostoru hibernačního sálu. Pak do ní ale narazil jeden z dalších z úlomků a průhledná stěna začala prudce rotovat. Setrvačností zamířila do čela hibernačního sálu, ale to už Petr nestačil registrovat, neboť měl dost práce sám se sebou. Dekomprese, která nastala v jeho hibernační kóji, ho doslova vytáhla ven, a sotva se Petrovi podařilo stabilizovat polohu, i on musel uhýbat úlomkům, které dírou v čelní stěně stále pršely do prostoru sálu.

„Volám *hlavního robota!* OSKARE, prolétáváme meteorickým rojem, proč nezasáhneš?!?“

Popravdě řečeno, na odpověď už ani nečekal. Bylo mu jasné, že situaci, ve které se nyní *GALAXIA* nachází, musela zapříčinit něja-

Galaxia

ká havárie a ta nejspíš byla takového rázu, že *hlavní robot* je vážně poškozen nebo dokonce zničen. Zaměřil se raději na velký otvor, který uviděl v čelní přepážce hibernačního sálu. Uhýbaje úlomkům se snažil k otvoru dostat. Doufal, že to, co za otvorem uvidí, mu osvětlí, co se tu vlastně děje.

Pohled, který se Petrovi naskytl, ho na několik okamžiků vyvedl z rovnováhy. Dokonce by se dalo říci, že ho ochromil. Příklad *hvězdoletu* neexistovala. Také přepážky, oddělující řídicí stanoviště od hibernačního sálu s úložištěm *hlavního robota*, byly minulostí. Přepážka hibernačního sálu, ve které navíc zela ta hrozná díra, nyní byla první přepážkou *hlavní lodi* a tím i celého *komplexu GALAXIA*. Bylo zřejmé, že *hlavní loď* je nyní plně závislá na obou bočních. Ty stále mohly operovat samostatně, ale prostřední loď už ne. K dovršení všeho, nejdůležitější technika, zejména ta *IT*, se nacházela právě v prostředním *hvězdoletu*, i když naštěstí oba boční byly schopny vykonat posláním, pro které byl *komplex GALAXIA* vyslán do vesmíru a pověřen samostatně se vrátit na Zemi.

Petr uviděl, že část chodby vedoucí k řídicímu stanovišti sice zůstala, ale přepážka oddělující hibernační sál od okolního vesmíru byla při bombardování úlomky a zatím jen drobnými meteory v takovém stavu, že se zdála být na pokraji zhroutilí. Petrovo ochromení však nezpůsobilo ani tak zničení přídě jako to, co spatřil před ní. Úlomky a drobné meteory nacházející se před *komplexe*m se neustále zvětšovaly. Co však bylo nejhorší, v dáli se rýsovalo ně-

Václav Šorel

kolik asteroidů. Tomu největšímu, který bylo možné směle nazvat malou planetkou, evidentně stála *GALAXIA* v cestě.

„Proboha, to ne!“ mimoděk vykřikl Petr. Bylo mu jasné, že už nestihne vzbudit ostatní členy posádky a o záchranu se musí pokusit sám. Odrazil se od přepážky, veden snahou dostat se k levé části přední stěny hibernačního sálu. Zde byly hlavní přechodové dveře směrem k prostoru počítače a do kokpitu. Kokpit ani počítač už sice neexistovaly, ale Petr si otvorem v přepážce všiml, že dveře do kabiny s nouzovým ovládáním obrany *hvězdoletu* jsou stále ještě na svém místě. Dalo se proto předpokládat, že i kabina s mechanickým ovládáním *systemu obrany* může existovat. O tom se však musel přesvědčit sám, a to hodně rychle. Obrátil se k přechodovým dveřím a pokusil se je otevřít. Ani se nehnuly, držely pevně.

„Možná že dostaly nějaký zásah a jsou zkřížené,“ pomyslel si Petr. Žádat počítač, aby mu dveře otevřel, evidentně nemělo smysl. Urazil kryt nouzového otevírání, trochu ustoupil stranou a stejně jako před několika okamžiky u své kóje zatáhl za rukojeť. Dveře odskočily ven ze sálu a setrvačností vpluly do prostoru bývalé přídě.

Pohled, který se Petrovi naskytl, byl děsivý. Několik metrů chodby směrem k přídě sice zůstalo, dokonce na pravé stěně zbylo několik rozbitých displejů, ale jinak už nic. Sem tam se ještě nacházela zdeformovaná židle, zpravidla částečně vytržená z podlahy, pár dalších trosek, ale pak už jen vesmír s hrozivě vyhlížející planetkou.

Petra ze strnulosti probral velký kus kamene, který mu proletěl těsně kolem hlavy a prudce narazil do stěny vedle rámu dveří.